

Szívárvány

A DEBRECEN-NAGYERDEI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

2023/10

*„Hogy vagy?” –
utcamisszió*

Ismerkedés a templomunkkal

„Szívárványívemet helyezem a felhőkre, az lesz a jele a szövetségnek, melyet én a világgal kötök.” 1Móz 9,13

Mit jelent számunkra a lelkipásztorunk?

A Magyarországi Református Egyház 2023-at a lelkipásztori hivatás évének nyilvánította. Ez korántsem azt jelenti, hogy csak maguknak a lelkészeknek kell a saját elhívásukról, szolgálatukról, életpályájukról gondolkodniuk, s elsősorban nem az egyházvezetők feladata megteremteni számukra az anyagi megbecsülést és a társadalmi elismerést. A kérdés sokkal inkább nekünk, gyülekezeti tagoknak kell szóljon: a lelkipásztori hivatás évében mit jelent számunkra, gyülekezeti tagoknak a lelkészünk?

Már csak azért is jelentős e tekintetben a felelősségünk, mert református egyházunk törvényei, illetve a bibliai gyakorlatra alapozó protestáns hagyományaink szerint mi, gyülekezeti tagok választjuk meg a lelkipásztorokat. Továbbá nekünk kell őt segítenünk presbiterként, gyülekezeti tagokként a munkában, valamint fizetésük legnagyobb részét a mi adományainkból kapják.

Mindez a mi személyes felelősségünk. Nem mismásolhatjuk el, nem bújhatunk önbecsapó módon az „Úr rendelése, az Úr rendelése” mantrája mögé. Ez a szükséges tudatosság ugyanis korántsem ugyanaz a nézőpont, mint ahonnan a lelkészek kell gondolkodjanak saját hivatásukról: az isteni *elhívás* felől. Ám a mi döntésünket, a kiérlelt, de nagyon is emberi választásunkat (amelyhez, persze, az Úrtól kell bölcsességet kérnünk), e döntési szabadság felelősségét nem háríthatjuk át senki másra. Hasonlóképpen: a díjazásuk rendezését, illetve a világi közösségek előtti megjelenítését sem szabad az egyházi vagy világi kormányzattól várnunk, ha-

nem nekünk, presbitereknek, gyülekezeti tagoknak kell felvállalnunk, lelkészeinkkel szorosán, imádságos lelkülettel, derűs légkörben együttműködve.

E közös missziói munkamegosztásban elsősorban arra kell ügyelnünk, hogy ne fogalmazzunk meg irreális elvárásokat velük szemben, ne várjunk el tőlük kivitelezhetetlen mennyiségű és sokféleségű feladatot. Hanem jusson eszünkbe, hogy mi magunk is, még ha a legbuzgóbb hívek vagyunk, csupán egy-két területen tudunk tényleg hatékonyan segíteni, helytállni egyházközségünkben – ahogyan egyébként munkahelyünkön vagy a családjukban is. Akkor lelkészeinktől se követeljünk egyszerre mindent, akár szélsőséges és egymásnak ellentmondó elvárásokat.

Hiszen szolgálatukat akkor tudják lelkipásztoraink megfelelően megélni, akkor tudnak boldogok és önazonosok lenni benne, hogyha sikerül megtalálniuk az irreálisan sokféle terület és elvárás közül azt, ami felszabadítja őket. Ha nem kell minden szolgálatot elvégezniük. Ha legalább némi szabadságuk van választani a feladatok közül. A többit pedig át kell vállalnunk nekünk, gyülekezeti tagoknak, presbitereknek, munkatársaknak. Noha nem könnyű náluk jobban végezni, ám talán néha, Isten segítségével, hátha mégis sikerül. Így legalább több idejük jut arra, amihez a legjobban értenek. Amiben ténylegesen önazonosak. Amire – a sok feladat közül – ténylegesen elhívatottak. A szolgálatmegosztás e szabadsága mindenképpen felszabadító. Éppen ezért érdemes arra biztatnunk lelkészeinket,

Mit jelent számunkra a lelkipásztorunk?

hogy merjenek szabadok lenni. És a döntést közösen hozzák meg a gyülekezettel, együtt imádkozva a presbitériummal.

A lelkeszi tökéletesség látszatának és a mindent vállalásnak folyamatos fenntartása ugyanis nagyon fárasztó és könnyen leleplezhető. Segítsük tehát lelkészeinket, hogy tudjanak időnként kitérni előtűnik. Támogassuk őket, hogy merjenek baráti tanácsot kérni egy-egy lelkészkollegától, presbitertől, munkatárstól, bölcsen

gondolkodó asszonytól vagy férfitől a gyülekezetben. Bízassuk őket, hogy merjenek lelkigondozói, pszichológusi, pszichiáteri segítséget is kérni. Hiszen mi, gyülekezeti tagok is ezt tesszük időnként, pedig nincs is annyi teher a vállainkon. Erre az önazonosságra, s nem a mindent vállalásra van szüksége a gyülekezeteknek. Az Úr adjon bölcsességet számunkra ehhez – a lelkipásztori hivatás és a presbiterválasztás évében!

Dr. Fazakas Gergely

Klaus Douglass: Az új reformáció

36. AZ ÚJSZÖVETSÉGI GYÜLEKEZETEKET NEM LELKIPÁSZTOROK, HANEM MUNKACSOPORTOK VEZETTÉK.

38. A JÖVŐ FORMULÁJA ÍGY HANGZIK: „LELKIPÁSZTOR A MUNKATÁRSÁKÉRT, MUNKATÁRSÁK A GYÜLEKEZETÉRT.”

39. A LELKIPÁSZTOR ELISMERI GYÜLEKEZETE NAGYKORÚSÁGÁT.

40. GYÜLEKEZETEINK MEGÚJULÁSA NAGYMÉRTÉKBEN LELKIPÁSZTORAINK MEGÚJULÁSÁN MŰLIK.

42. A GYÜLEKEZETEKET A PRESBITÉRIUMOKNAK KELL VEZETNIÜK. EZEK AZONBAN TÚLNOMÓRÉSzt IGAZGATÁSI ÉS

SZERVEZÉSI KÉRDÉSEKKEL FOGLALKOZNAK.

46. A JÖVŐ PRESBITÉRIUMÁNAK FELADATA A KÖVETKEZŐ: „VÍZIÓKAT KIALAKÍTANI, VÍZIÓKAT TOVÁBBADNI, VÍZIÓKAT MEGGYÖKEREZTETNI”. – MINDEN EGYÉB MUNKÁVAL MÁSO-KAT KELL MEGBÍZNI.

47. AZ ÚJSZÖVETSÉG TANÍTÁSA SZERINT CSAK OLYANOK VEZETHETIK A GYÜLEKEZETET, AKIK KÉPESEK AZT LELKILEG TÁPLÁLNI.

48. JÉZUS PÉLDÁT MUTATOTT, HOGY MIKÉNT KELL A GYÜLEKEZETET VEZETNI. NEM URALKODT TANÍTVÁNYAIN, HANEM SZOLGÁLTA ŐKET.

Segédlelkészünk bemutatkozása

Kedves Gyülekezet!

Eljött az ideje, hogy itt, a Szivárványban is bemutatkozzam: Klément-Balla Zsófiának hívnak, augusztus óta vagyok a gyülekezetben hatodéves teológusként.

Első gyermekként születtem családomba 1997-ben. Kisújszállás, a „konok kunok” hazája, ahol a családom most is él, kiváltságos helyet foglal el a szívemben. Sok szép emlék fűz oda, és hálás vagyok érte, hogy sok mindenre volt itt lehetőségem: járhattam ének-zene tagozatra, tanulhattam népzene a zeneiskolában, a helyi Városvédők segítségével megtanulhattam, hogy mennyi mindent tehetünk mi is szűkebb és tágabb környezetünkért és közösségünkért. Ha tehetem, a mai napig örömmel töltöm ott szabadidőmet.

Tizennégy éves korom óta debreceni diák vagyok, hosszabb ideje már erre a városra is otthonomként tekintek. A történelem emelt szinten tanulása utáni vágy vezetett a Tóth Árpád Gimnáziumba, itt érettségiztem 2016-ban. Sokan mondták, hogy a gimnáziumi évek hosszú időre meghatározóak lehetnek az ember életében, s ez az enyémben is így történt, ám nem a megszokott módon. Ebben az időszakban fogalmazódott meg bennem a gondolat, el kellene menni egy istentiszteletre, „megnézni”, hogy milyen az, egyáltalán mi történik ott, mert az egyházi közeg addig teljesen ismeretlen volt a számomra. Hosszabb ideig gyűjtve a bátorságot, egy vasárnap elmentem a kisújszállási református templomba, s bár nem volt rám

nagy hatással az igehirdetés, nem ismertem senkit, és az sem mondható, hogy különösebben vonzó lett volna a közösség, mégis azzal a bizonyossággal mentem haza, hogy megtaláltam a helyem, ahol most már mindig lenni szeretnék. Így kezdtem el járni az otthoni gyülekezetbe, ahol 2013-ban megkereszteltek

és konfirmációi fogadalmat is tettem. A pályaválasztás idején már meg voltam győződve arról, hogy hivatásszerűen is az Isten Igéjével és dolgaival szeretnék foglalkozni, de bárhogy próbáltak is rábeszélni, nem voltam meggyőzhető, hogy lehetnék lelkész is. A korábbi, történelem szakos tanár jövőképelem kicsit módosítva hittanár-nevelőtanár szakra jelentkeztem a debreceni Teológiára. Két év elvégzése után, az elhívást felismerve és abban megerősödve váltottam, és folytattam már teológia-lelkész szakos hallgatóként tanulmányaimat. Tavaly egy különleges szakasszal is kiegészült ez a stúdium, ugyanis az elmúlt két szemesztert a németországi Lipcsében tölthettem zsinati ösztöndíjjal. Hasznos, tanulságos és nagyon szép év volt, ahol megtapasztalhattam, milyen nagy és színes a keresztények közössége. Lipcséből egyenesen a gyülekezeti Nagytáborba vezetett az utam, ahol hamar rájöttem, olyan helyre kerültem, ahol minden adott, hogy egy újabb hasznos, tanulságos és nagyon szép évben legyen részem. Remélem, a Mindenható megáldja a közösen eltölthető időnket, s együtt épülhetünk az Ő dicsőségére, gyülekezetünk és mindannyiunk javára!

Csillagpont Zánkán

A Csillagpont Fesztivál a református fiatalok Szigete, Voltja és Campusa. Két éve csak egy napra tudtunk eljutni, és olyan mély nyomokat hagyott bennünk az akkor Debrecenben tartott rendezvény, hogy már akkor eldöntöttük, a következőn is ott a helyünk.

A csapatunk kibővülve – Petkes Piri szárnyai alatt – indult felfedezni a helyszínt bóröndökkel és egy jó nagy sátorral. A napirendhez nem volt nehéz hozzá szokni, szinte a gyülekezeti táborban éreztük magunkat, főleg, amikor kedden az Első Lépést hallgathattuk.

Az idei „téma” a Találj Rá(m)! volt, amit játékosan és igehirdetések segítségével dolgozhattunk fel. Bár sok programot elmosott az eső, de így is fantasztikus előadásokat láthattunk, mint például Pál Ferit, Szólj be a papnak! beszélgetést, Jónás könyvét Mercs János színművész előadásában, és persze a fürdés sem maradhatott ki. A délelőtti kiscsoportos beszélgetéseket kifejezetten élveztem. Jó volt hallani más gyülekezetek és ifik helyzetéről határon innen és túl. Könnyű volt mindenkinek megnyílni, és a problémáinkról, örömeinkről beszélni. A közelebbi ifik a Szomszédolás program keretében ismerkedhettek össze, itt beszélgettünk arról a kezdeményezésről, hogy közös találkozókat tartsunk.

A fesztiválhangulat pénteken tetőzött, az Ez az a nap! keretén belül, amikor különböző stílusban hallhattunk dicsőítést. Óriási élmény volt a Hillsong Londont hallgatni, és gyönyörű lezárása volt a hétnek. Reméljük két év múlva teljes ifiként tudunk részt venni, akár önkéntesként is, hogy mindannyian RÁtaláljunk.

Gábor Hajna, Círus ifi

Életképek

Az Egyetemi Templom „újjászületése”

Talán gyülekezetünk tagjai körében sem közismert, hogy a Nagyerdei Egyházközség egykori otthona az egyetem főépülete mellett található Egyetemi Templom volt (az átriumban lévő mo-gyorókeresztben ezért látható a sziluettje).

A Borsos József által tervezett és a modern magyar protes-táns templom-

építészet egyik legszebb darabjaként számontartott épületnek hányattatott sors jutott.

Az 1970-es években az állam megállapo-dás nélkül elvette a református egyháztól, és innentől kezdve az egyetem használa-tában, zenemű- és folyóirattárként, illetve informatikai központként működött.

A 2000-es évek elején került vissza az egyház tulajdonába, és kétszer is átessett nagyobb felújításon, így, ha nem is kapta vissza teljesen eredeti enteriőrjét, letisz-tult, modern, a puritán protestáns hagyomá-nyoknak megfelelő kialakítást kapott. A felújítással a Tiszántúli Egyházkerület nagy lehetőséggel, ugyanakkor megoldan-dó feladattal is gazdagodott.

Nagy feladat, hogy tartalommal legyen megtöltve ez az igazán impozáns épület, hiszen az egyetemi gyülekezet, amely továbbra is itt tartja alkalmait, nem tudja egészen belakni a templomot. A lehetőség pedig abból adódik, hogy az egyetem közvetlen közelében lévő, korszerű han-

gosítással és nagy terekkel rendelkező templomépület kiválóan alkalmas lehet konferenciák, előadások, koncertek, vagy akár kiállítások megrendezésére is.

Ezek a rendez-vények a misz-szió eszközöként szolgálhatnak, a belőlük szár-mazó bevételt pedig a jelentős fenntartási költségek finansi-

rozására tudjuk fordítani.

Így született meg az a koncepció, amely több lábon állva képzeli el a templom hasznosítását.

Egyrészt a kerület egyetlen templomaként a kerületi intézmények eseményeinek adhat helyet.

Másrészt az egyetemmel szoros együttmű-ködésben tudományos előadások, konfe-renciák helyszíne lehet, és visszatérhet az egyetemi élet vérkeringésébe.

Harmadrészt otthont adhat kulturális prog-ramoknak, ismeretterjesztő előadásoknak, azaz bizonyos értelemben az egyházkerü-let kulturális központjaként funkcionálhat.

A kulturális programokat pedig mindig azzal a szándékkal szervezzük, hogy ezek bizonyos értelemben „belépőt” jelentenek, azaz missziós eszközként is szolgálnak az egyházhoz kevésbé kötődők számára, mert segíthetik az érdeklődőket abban, hogy könnyebben átlépjék a templom küszöbét.

Tóth-Matolcsi László

Ifis évkezdés

Szeptember 22-én gyülekezetünk ifjúsága is elkezdte a tanévet. Ötvenöten voltunk együtt énekléssel, játékkal. A Gedeonról szóló bibliai szakasz magyarázata a lélekhez szólt, de a testi táplálékra is volt gondja az ifiseknek. Idén összesen négy csoportban találkozunk, péntekenként 17:30-kor.

Ifjúsági csoportjaink (14-19 éveseknek):
Bertalan – Bartók Gellért és Máthé Boglárka
Círus-Dániel – Konrád Dániel és Petkes Piroska

Eszter – Kozma Ferenc és Dorina

Filemon – Kathi Balázs és Illyés Anikó

Szivárvány –

a Debrecen-Nagyterdei Református

Egyházközség hírlevele

4032 Debrecen, Bolyai u. 25.

Telefon: (52) 410-811

Felelős kiadó: Püski Lajos

Nyomda: Litográfia Készült 250 példányban

31. évfolyam 10. szám Megjelenik havonta

Egyházközségünk számlaszáma:

11738008-20012917

E-mail: refnagyerdo@gmail.com

Gyülekezeti honlapunk: www.refnagyerdo.hu

Hírek

Gyülekezeti hétvége

„még valaki tanúja legyen
velünk együtt”

ApCsel 1,22

november 9-12.

csütörtök-péntek-szombat
este 5 órakor

előadás és beszélgetés

vasárnap

úrvacsorás

istentisztelet

Ifis évnvítő

*Batyus piknik a vasárnapi
istentisztelet után*

